

1.VI.1902 г.

Русе

Мила ми Еленке,

Браво, хиляди пъти браво!

Вчера като си седях в стаята пощадкията ми донесе твоето отворено писмо със стиховете. "Голас сердца". Аз тогава се зарадвах, дотолкова приятно ми стана, та се паразих от ума и изобретателността на милото си момиче. Браво бе, миличка, браво! Аз виждам, че те бива да правиш сюрпризи на момчето си и да му доставяш постоянно такива приятности, които ме карат още по-лудо да обичам моето мило и хубаво гълъбче. Откъде ги взема тия стихове, да не са от "Нива"?

. . . . .

Ето ми мило гълъбче, най-последно и в Русе. Аз трябваше да ти пиша още онзи ден, на 30 май, но докато се настаня, то е страшно на главоболна работа да се местим от град в град, от хотел в хотел; почнах да превеждам, а пък като седна веднъж на стола, съвсем не ми се става. Напр. вчера седнах в 5 1/2 ч сутринта и като почнах да превеждам, че чак до 12 по обяд непрестанно. Освен това прибави се и една малка неприятност: не знаех къде съм изстинял но вчера като ме заболя една глава, стана ми тежко на стомаха и като не можах да изтрая, излязохме с вуйчо и учинайка да се разходим към Дунава. Трябва да съм изстинял много, та и днес чувствам още една малка слабост по цялото тяло, но благодарение на здравия ми организъм, без всякакви църове ми мина. Ти, миличка, пък да не се оплашиш. Аз не трябваше да ти пиша това, но ми тежеше на сърцето, затова като ти описах което прекарах, става ми по-леко на душата.

Да знаеш, миличка, колко съм почернял!... Докато се завърнем в София, кой знае какъв ще стана. Милото ми момиче ^{мобелее} ще побледнее, а пък аз напротив, ще почернея. Но колкото и да почернея, милото ми гълъбче не вярвам да ме намрази. То толкова ме обича, че каквото и да стана с моята кожа на лицето не вярвам да си измени чувствата спрямо мене! Ха, ха, ха... Виж какви глупости съм седнал да ти драца!

Тука ще престоиш не повече от 12 - 13 дена. Така че най-късно на 12 влиш ще тръгнем от тука. В Свищов няма да се бавим повече от 4 дена. В Плевен 3 дена и ако видим, че в Плевен ще бъдем към 20 влиш без да се отбиваме във Вратца, направо ще замина за София при милото си момиче.

Да знаеш мило ми гълъбче доколко ми е тежко?!... Колкото по-малко време остава да се видим, все по-тежко ми става. Като се видим, аз ще ти разправа още нещо, защото именно чувствавам едно замайване, постоянно замайване на главата и едно нещо като че ли тезе тъмно на сърцето. Ти се сецаш я?... но аз не искам да ти го напиша на писмо, защото ще ме е срам после да го чета, а когато се видим ще ти разкажа всичките си душевни мъки, както и ти твоите.

Мъчно, миличка, мъчно!... Аз много се измъчих...

След няколко дена ще ти изпратя оттука копирения плат за роклята, а заедно и някои журнари, по които аз ще ти препоръчам да си ушнеш булската рокля. Колкото за шева, ти не се стеснявай, дай да ти я ушнат, гдето най-хубаво шият, само не на Марийка. Ти не ми писа подробно за мебелите. Каза, че огледалото се счупило, а ли другите неща? На масата, на една крак колелцето го няма - знам, то е в мене.

Сега искам да ти съобщя едно ново мое решение: като сметна, а много добре доколко пари, най-много, ще са необходими за сватбата

и други още разноси, излиза, че в мене ще останат около 500 - 600 лева, с които пари аз реших да отидем още след сватбата във Виена и поживеем ^{поше} месец и половина сами самички. А ^{око} майка ти се сети и даде още няколко стотни лева, макар и 200 - 300, разбира се, аз няма да и искам, както съм ти говорил за това още в София, или пък баба ти Ненка в Татар-Пазарджик се сети и ти даде малко пари, защото, както ми беше разправял поп Кост. Ковачев, ти ги имала в голямо количество; тогава ако се наберат до 1000-1500 лв можем да отидем и в Париж.

Ако даже всичко това не стане: ако майка ти не даде нищо, също и баба ти Ненка, то тези пари, които ще има твоето момче, ще бъдат достатъчни да проживеем с тях 1 1/2 месец във Виена. Това е моето последно решение. Аз с нетърпение ще чакам мнението на милото си създание.

Колкото за това, че аз искам сватбата ни да стане скромна не зная, но майка ти струва ми се дил не и се иска щото хубавото си момиче да жени тъй скромно. Ако тя много настоява, аз ще и кажа, че съвсем напусто ще бъде, ако си пръскаме парите за угождаване на хората. Разбира се, тя няма да бъде много сиромашка, освен едно коняче и малко бира и суки закуски, аз мисля всичко друго са напусто харчени пари.

Ти сондирай мнението на майка и ми събщи както твоето, също и нейното.

Мило ми гълъбче, аз засега прекратявам, защото искам да се занимавам малко и с превода. Поздрав от всички - от вуйчо и учинай. Поздрави майка и Неделя, па и госпожиците.

Сега ти какво работиш?

Целувам милото си момиче много пъти. Желая му много здрав и успех в работите. Много, много пъти целувам милото си гълъбче.

Вечно твой Атанас

Русе, 1 януарий 1902 година